DOMSTOLENS DOM
19. september 1985 *

I sag 192/83

Den hellenske Republik, ved Yannos Kranidiotis, særlig rådgiver i udenrigsministeriet, og med valgt adresse i Luxembourg på Den hellenske Republiks ambassade, 117, Val-Sainte-Croix,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis og Bernhard Jansen, den juridiske tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordninger nr. 1615/83 af 15. juni 1983 om ændring af forordning nr. 1602/82 om fastsættelse af de koefficienter, hvormed producentstøtten for tomatkoncentrater og svesker samt minimumsprisen for tørrede blommer (»prune d'Ente«) skal multipliceres, samt nr. 1618/83 af 15. juni 1983 om fastsættelse for produktionsåret 1983/1984 af producentstøtten og den minimumspris, der skal betales til producenterne, for visse produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. februar 1985,

afsagt følgende

Processprog: Græsk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 12. september 1983, har Den hellenske Republik i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 1, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1615/83 af 15. juni 1983 om ændring af forordning nr. 1602/82 om fastsættelse af de koefficienter, hvormed producentstøtten for tomatkoncentrater skal multipliceres (EFT L 159, s. 48), og af Kommissionens forordning nr. 1618/83 af 15. juni 1983 om fastsættelse for produktionsåret 1983/84 af producentstøtten og den minimumspris, der skal betales til producenterne, for visse produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 159, s. 52), for så vidt som denne forordning vedrører fastsættelsen af producentstøtten for tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning.

Baggrunden for sagen og dens genstand

2 Med hensyn til den retlige baggrund for sagen bemærkes, at Rådets forordning nr. 516/77 af 14. marts 1977 (EFT L 73, s. 1) har kodificeret alle bestemmelserne om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager, og at markedsordningen i henhold til forordningens artikel 20 forvaltes af Kommissionen, som træffer afgørelse efter den såkaldte forvaltningskomitéprocedure. Ved forordning nr. 1152/78 af 30. maj 1978 (EFT L 144, s. 1) har Rådet som supplement til denne ordning indført en række nye artikler i forordning nr. 516/77, nemlig artikel 3a til 3c, hvori der indføres en producentstøtteordning for visse produkter, herunder tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning. Ifølge præambelen til forordningen er formålet med denne ordning, at »fællesskabsprodukterne gøres mere konkurrencedygtige ved at indføre foranstaltninger, som gør det muligt at sælge disse produkter til priser, der kan konkurrere med de priser, der anvendes af de betydeligste af de producerende tredjelande«.

3 I henhold til artikel 3a er støtteordningen baseret på kontrakter indgået mellem producenter og forarbejdningsvirksomheder. For de leverancer, der sker i henhold til disse kontrakter, fastsættes der en »minimumspris«, som forarbejdningsvirksomhederne skal betale producenterne. Denne pris beregnes på grundlag af de gennemsnitlige priser, der er betalt af forarbejdningsvirksomhederne for råvarer i det produktionsår, der går forud for indførelsen af den nye ordning; minimumsprisen er blevet ajourført fra produktionsår til produktionsår under hensyntagen til udviklingen såvel i priserne på råvarer som i produktionsomkostningerne.

4 Artikel 3b bestemmer, at støttebeløbet fastsættes på en sådan måde, at forskellen mellem priserne for fællesskabsprodukter og priserne for produkter fra tredjelande udlignes, idet der ved fastsættelsen af prisen for fællesskabsprodukter tages hensyn til den minimumspris, der er fastsat efter kriterierne i artikel 3a, og »forarbejdningsomkostningerne« uden hensyntagen til de virksomheder, der har de største omkostninger.

5 Ifølge artikel 3c fastsættes gennemførelsesbestemmelserne til artikel 3a og 3b efter fremgangsmåden i artikel 20, dvs. af Kommissionen efter forvaltningskomitéproceduren. Fastsættelsen af minimumsprisen og støttebeløbet sker på samme måde.

6 Det er på grundlag af artikel 3c i forordning nr. 516/77, at Kommissionen har fastsat støttebeløbene for efterfølgende produktionsår. Specielt med hensyn til tomatkoncentrater fastsættes støtten for et produkt med en normal koncentrationsgrad, et indhold af tørekstrakt på 28-30%, i standardemballager af en bestemt vægt, som har varieret i de forskellige produktionsår. Ved forordning nr. 1610/78 af 10. juli 1978 (EFT L 188, s. 19) har Kommissionen fastsat »koefficienter«, der samtidig skal tage hensyn til produktets forskellige koncentrationsgrader og til den stadig større indflydelse, det har på prisen, at der anvendes mindre emballager end den, der er valgt i den forordning, der fastsætter støttebeløbet. Det må fremhæves, at koefficienterne anvendes på det støttebeløb, der er fastsat for standardproduktet, og ikke på de forskellige momenter, der tages i betragtning ved fastsættelsen af støttebeløbet.

7 På dette fællesskabsretlige udviklingstrin kom akten vedrørende vilkårene for Den hellenske Republiks tiltrædelse i stand (EFT 1979 L 291, s. 17). Aktens artikler 58

og 59 bestemmer, at der skal ske en gradvis tilnærmelse af de græske landbrugspriser til det prisniveau, der følger af de forskellige fælles markedsordninger. Som udgangspunkt garanterer artikel 58, stk. 2, de græske producenter markedspriser svarende til dem, der er opnået under den tidligere nationale ordning. Artikel 59, stk. 2, bestemmer, for så vidt angår produkter forarbejdet på basis af tomater eller ferskner, henhørende under forordning nr. 516/77, at tilnærmelsen skal gennemføres i syv etaper på en måde, der er beskrevet nærmere i fortsættelsen af bestemmelsen.

8 Tiltrædelsesaktens artikel 103 fastsætter retningslinjerne for anvendelsen af støtteordningen i forordning nr. 516/77 i Grækenland. Artiklens nr. 1 bestemmer, at den minimumspris, der er nævnt i artikel 3a i forordning nr. 516/77, fastsættes på grundlag af de priser, der i Grækenland under den tidligere nationale ordning er betalt til producenter af et produkt bestemt til forarbejdning, og som konstateres i en repræsentativ periode, der skal fastsættes. Denne periode er blevet fastsat ved Rådets forordning nr. 41/81 af 1. januar 1981 (EFT L 3, s. 12).

9 I henhold til artikel 103, nr. 3, fastsættes beløbet for den støtte, der fra Fællesskabet ydes i Grækenland, således, at det udligner forskellen mellem niveauet for de priser for produkter fra tredjelande, der er fastsat i henhold til artikel 3b i forordning nr. 516/77, og det niveau for priserne for græske produkter, der er fastlagt under hensyntagen til den minimumspris, der er fastsat som angivet ovenfor, og forarbejdningsomkostningerne »i Grækenland«.

10 I medfør af alle disse bestemmelser fastsatte Kommissionen første gang ved forordning nr. 1963/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 16) for produktionsåret 1981/1982 en producentstøtte, der var forskellig for medlemsstaterne bortset fra Grækenland og for Grækenland. Samtidig fastsatte Kommissionen ved forordning nr. 1962/81 af 10. juli 1981 (EFT L 192, s. 13) koefficienter, der skulle tage hensyn til forskelle i omkostningerne som følge af emballeringen af produkterne. Denne forordning er i princippet identisk med den oprindelige forordning nr. 1610/78.

11 Producentstøtten blev — stadig efter samme principper — fastsat ved Kommissionens forordning nr. 1585/82 af 21. juni 1982 for produktionsåret 1982/1983; parallelt hermed blev koefficienterne opretholdt ved Kommissionens forordning nr. 1602/82 af 22. juni 1982 (EFT L 179, s. 16).

12 For produktionsåret 1983/1984 blev støtten fastsat ved Kommissionens forordning nr. 1618/83 af 15. juni 1983 (EFT L 159, s. 52). Kommissionens forordning nr. 1615/83 af 15. juni 1983 (EFT L 159, s. 48) opretholdt for samme produktionsår de koefficienter, der var fastsat ved forordning nr. 1602/82.

13 Det er kun de to sidstnævnte forordninger, som er genstand for det annullationssøgsmål, der er anlagt af Den hellenske Republik. Det fremgår i øvrigt af påstandene i stævningen og de forklaringer, der er givet under retsforhandlingerne, at sagen i virkeligheden kun vedrører visse elementer i disse forordninger, nemlig:

a) I forordning nr. 1618/83: støtten til de græske producenter for tomatkoncentrater (artikel 1, stk. 2, andet led) og ferskner i sukkeropløsning (artikel 6, stk. 2, andet led), idet det dog kun er fastsættelsen af »forarbejdningsomkostningerne«, der anfægtes;

b) I forordning nr. 1615/83: koefficienterne, for så vidt som de finder anvendelse på mindre emballager end den 1,5 kg-emballage, der i forordning nr. 1618/83 er angivet som standardemballage.

14 Vurderingen af de klagepunkter, der er fremsat af Den hellenske Republik mod de to anfægtede forordninger, må ske inden for de således fastlagte rammer.

»Forarbejdningsomkostningerne«

15 Den hellenske Republik har med hensyn til dette spørgsmål fremsat to hovedargumenter, nemlig dels, at Kommissionen ikke har beregnet forarbejdningsomkostningerne korrekt, for så vidt angår tomatkoncentrater og ferskner i sukkeropløsning, dels, at beløbene udtrykt i drachmer er blevet omregnet efter en forkert monetær metode.

Beregningsmetoden

16 Den hellenske Republik har anført, at tiltrædelsesaktens artikel 103 pålægger Kommissionen en forpligtelse til at fastsætte støtten til de græske producenter på grundlag af de samlede omkostninger for de græske produkter, dvs. prisen på

råvarer og forarbejdningsomkostningerne i Grækenland. På Kommissionens anmodning fremsendte Den hellenske Republik for produktionsåret 1983/1984 oplysninger om de vejede gennemsnitsomkostninger ved forarbejdningen af tomater og ferskner; oplysningerne var indhentet fra et repræsentativt udsnit af forarbejdningsvirksomhederne i Grækenland. Kommissionen kunne ikke godtage disse oplysninger, fordi den antog, at de var vilkårlige, og at Den hellenske Republik havde undladt at begrunde sin beregningsmetode. Kommissionen anvendte i stedet en fast beregningsmetode og fastsatte forarbejdningsomkostningerne for produktionsåret 1983/1984 på grundlag af omkostningerne for det foregående produktionsår, forhøjet med inflationen. Som følge heraf har Den hellenske Republik gjort gældende, at Kommissionen ved ikke at foretage en særlig og velbegrundet beregning af forarbejdningsomkostningerne har tilsidesat en ret, der er sikret Grækenland ved tiltrædelsesakten.

17 Kommissionen har forsvaret sig med, at tiltrædelsesaktens artikel 103, nr. 3, ganske vist pålægger den en forpligtelse til ved beregningen af støtten at tage hensyn til forarbejdningsomkostningerne i Grækenland, men at denne bestemmelse ikke pålægger den at anvende en speciel metode ved fastsættelsen af disse omkostninger. For det omtvistede produktionsår anvendte Kommissionen samme metode på Grækenland, som den anvendte på alle de øvrige medlemsstater; denne metode bestod i, at Kommissionen godkendte de forarbejdningsomkostninger, der var opgivet af de nationale myndigheder, for så vidt som de ikke oversteg det beløb, der var godkendt for det foregående produktionsår, forhøjet med den inflation, der var konstateret i løbet af dette år. Inflationen var ifølge oplysninger fra Den hellenske Republiks finansmyndigheder i den pågældende periode 19,1% for Grækenlands vedkommende. Da de beløb, der var opgivet af de græske myndigheder, oversteg dette niveau, lagde Kommissionen forarbejdningsomkostningerne i det foregående produktionsår forhøjet med den græske inflation, til grund for beregningerne, idet den anså det herved fremkomne beløb for »forarbejdningsomkostningerne i Grækenland« i den i artikel 103, nr. 3, forudsatte betydning.

18 Med henblik på det klagepunkt, der er fremsat af Den hellenske Republik, må det først klargøres, hvilken betydning artikel 103 har i tiltrædelsesaktens sammenhæng, og hvilken forbindelse den har med forordning nr. 516/77.

19 Tiltrædelsesaktens artikel 2 bestemmer: »fra tiltrædelsen er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for Den hellenske Republik og gælder i denne stat på de vilkår, som er

fastsat i disse traktater og i denne akt«. Heraf følger, at forordning nr. 516/77 og de foranstaltninger, der er truffet til dens gennemførelse, finder anvendelse i Den hellenske Republik, medmindre andet gælder ifølge de særlige bestemmelser, der følger af overgangsbestemmelserne i tiltrædelsesaktens artikler 58, 59 og 103.

20 I henhold til artikel 58 fastsættes de landbrugspriser, der skal anvendes i Grækenland, »i henhold til de regler, der er fastsat i den fælles markedsordning for den pågældende sektor«. Ud over den gradvise tilnærmelse af priserne i det tempo, der er fastsat i artikel 59, fastsætter artikel 103 to særlige bestemmelser med hensyn til anvendelsen i Grækenland af den støtteordning, der er hjemlet i artikel 3a i forordning nr. 516/77. Dels fastsættes den minimumspris, som tjener som grundlag for beregningen af støtten, under henvisning til de priser, der gjaldt under den nationale ordning, der var gældende i Grækenland før tiltrædelsen; det må erindres, at fastsættelsen af minimumsprisen ikke er omtvistet i det foreliggende tilfælde. Dels giver artikel 103, nr. 3, regler om ansættelsen af forarbejdningsomkostningerne; de omkostninger, der skal tages i betragtning, er ikke forarbejdningsomkostningerne inden for Fællesskabet i dets tidligere sammensætning, men forarbejdningsomkostningerne »i Grækenland«.

21 Medmindre andet gælder ifølge disse særlige regler, finder bestemmelserne i forordning nr. 516/77 og de foranstaltninger, der er truffet til dens gennemførelse, anvendelse i Grækenland ligesom i de øvrige medlemsstater, på basis af fælles kriterier og ensartede beregningsmetoder, jfr. EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, tredje afsnit. Disse kriterier og metoder omfatter de fremgangsmåder, Kommissionen benytter ved den forvaltning af støtteordningen, der påhviler den i medfør af grundforordningen. Kommissionen kunne derfor retmæssigt anvende den metode på det græske marked, som den havde valgt med henblik på fra det ene produktionsår til det andet at ajourføre priserne og de øvrige faktorer, som indgår i beregningen af støtten. Det er i princippet ikke i strid med artikel 103, nr. 3, at anvende den inflation, der er konstateret i Grækenland, til en ajourføring af forarbejdningsomkostningerne, idet denne metode gør det muligt at foretage en realistisk omtrentlig vurdering af udviklingen i de erhvervsomkostninger, der indgår i beregningen af støtten, i denne stat.

22 Hvis den græske regering antog, at stigningen i forarbejdningsomkostningerne i de to berørte industrier i den pågældende periode oversteg den almindelige inflation, påhvilede det den at fremlægge beviser for, at der virkelig forelå en sådan divergens i forhold til den generelle udvikling i økonomien.

23 Da de indlæg, der er indgivet af den sagsøgende regering under retsforhandlingerne, ikke giver andre oplysninger herom end en henvisning til de oprindelige tal, har Domstolen under bevisførelsen stillet et særligt spørgsmål desangående. Svaret, som kun er en bekræftelse af de allerede kendte tal, har ikke frembragt nye momenter, der giver anledning til at slutte, at den almindelige inflation ikke er et karakteristisk udtryk for den faktiske udvikling i forarbejdningsomkostningerne i Grækenland fra produktionsåret 1982/1983 til produktionsåret 1983/1984.

24 Heraf følger, at der ikke kan gives Den hellenske Republik medhold i det første klagepunkt mod beregningen af forarbejdningsomkostningerne i Grækenland.

Omregningsmetoden

25 For det andet har Den hellenske Republik bebrejdet Kommissionen, at den ved beregningen af støtten har omregnet prisen på græske produkter til italienske lire, før støttebeløbet blev udtrykt i ECU. Denne beregningsmetode er i sig selv urimelig, fordi den har bevirket, at produktionsomkostningerne i de medlemsstater, der har en lavere inflation end Italien, er blevet forøget, og svarende hertil, at støttebeløbet i stater, der som Grækenland har en kraftigere inflation, er blevet mindre. Desuden har Kommissionens metode, der består i at anvende den valutakurs, der var gældende den dag, da støtten blev beregnet, ført til en forvridning i beregningen af forarbejdningsomkostningerne, fordi der skete en devaluering af drachmen i 1982. Da de forarbejdningsomkostninger, der skal tages hensyn til, er dem, der er påløbet i det tilsvarende produktionsår, burde Kommissionen faktisk have taget hensyn til omregningskursen på tidspunktet for afholdelsen af udgifterne, dvs. 20,45 lire for 1 drachme, i stedet for den omregningskurs, der var gældende på tidspunktet for beregningen af støtten, og som var 17,19 lire. Anvendelsen af sidstnævnte kurs har medført en mærkbar nedsættelse af forarbejdningsomkostningerne og dermed også af støtten.

26 Med hensyn til dette punkt har Kommissionen til sit forsvar gjort gældende, at den bestandig har anvendt liren som omregningsvaluta ved beregningen af de omtvistede støttebeløb i betragtning af, at Italien, i hvert fald i det gamle Fællesskab, var den største producent af de omhandlede produkter. Det har forekommet Kommissionen naturligt også at anvende denne beregningsmetode på de græske produkter efter denne stats tiltrædelse af Fællesskabet. Anvendelsen af den valutakurs, der er gældende den dag, hvor støtten beregnes, er den bedste metode til at tilpasse forarbejdningsomkostningerne til de nyeste oplysninger i forbindelse med de

øvrige oplysninger, der tages i betragtning ved beregningen af støtten. Desuden har Kommissionen forklaret, at den for at behandle alle medlemsstaterne lige må foretage omregningen på samme måde for alle, således at det eneste tidspunkt, der kommer i betragtning, af praktiske grunde er det tidspunkt, hvor støttebeløbet fastsættes.

27 Det klagepunkt, der er fremsat af Den hellenske Republiks regering, giver anledning til følgende bemærkninger: for det første, at man ikke kan bebrejde Kommissionen, at den valgte en af medlemsstaternes valutaer med henblik på den omregning, der var nødvendig, før støttebeløbet kunne udtrykkes i en fælles valutaenhed. Den omstændighed, at Italien traditionelt har været den største producent af de omhandlede produkter inden for Fællesskabet, gør det berettiget at anvende den italienske lire. Henvisningen til en bestemt valuta som omregningsvaluta ved de nødvendige omregninger og beregninger kan ikke føre til nogen form for forvridning, hvis ellers den samme valuta anvendes på samme måde ved de samme transaktioner.

28 Med hensyn til Kommissionens anvendelse af den valutakurs, der var gældende den dag, da beregningen af støtten blev foretaget, synes dette valg ligeledes berettiget, når der er tale om en ydelse, hvis formål ikke er at give kompensation for udgifter, der er påløbet i fortiden, men at klarlægge fællesskabsproduktionens konkurrencemæssige stilling med henblik på det kommende produktionsår. Kommissionen har derfor med god grund ført alle de oplysninger ajour, der kan have indflydelse på fastsættelsen af støtten, herunder de på dette tidspunkt gældende valutakurser. Det bemærkes, at hvis Kommissionen for en bestemt medlemsstat havde taget hensyn til en valutakurs, der var gældende på et tidligere tidspunkt, ville det have krænket princippet om ligebehandling af medlemsstaterne og — i en situation med variable valutakurser — desuden have skabt en usikkerhed, som kunne være skadelig for støtteordningens funktion. Det følger af disse betragtninger, at Kommissionen var berettiget til generelt at anvende de valutakurser, der var gældende den dag, da støtten blev beregnet.

29 Der kan derfor heller ikke gives Den hellenske Republik medhold i dette klagepunkt.

Klagepunktet om fejlagtig fastsættelse af koefficienterne

30 Med hensyn til forordning nr. 1615/83, der indebærer, at de koefficienter, hvormed støtten for tomatkoncentrater multipliceres, fastsættes under hensyn til emballagens størrelse, har Den hellenske Republik gjort gældende, at de græske

producenter, som sædvanligvis udbyder deres produkter i mindre emballager end den standardemballage, der er angivet i forordning nr. 1618/83, stilles ugunstigt derved, at der inden for de forskellige vægtkategorier anvendes den samme koefficient på et støttebeløb, der er lavere for de græske producenter end for producenterne i de øvrige medlemsstater. Denne forskelsbehandling, som er uforenelig med forbudet mod forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, og tiltrædelsesaktens artikel 103, nr. 3, er ikke på nogen måde retfærdiggjort i begrundelsen til den anfægtede forordning.

31 Kommissionen har til sit forsvar gjort gældende, at anvendelsen af koefficienter, der skyldes erfaringerne fra den internationale handel, teknisk set er den mest hensigtsmæssige metode til at sikre en fast kompensation for de ekstraudgifter, der opstår, når emballagerne er mindre end referenceproduktets emballage. Kommissionen har et vidt skøn med hensyn til den metode, der skal følges. Da Den hellenske Republik har tiltrådt hele den afledte fællesskabsret, har den også accepteret bestemmelserne i forordning nr. 1610/78, som først indførte koefficientordningen. I de efterfølgende produktionsår er koefficientordningen aldrig blevet anfægtet, hverken af de gamle medlemsstater eller af Den hellenske Republik.

32 Ved løsningen af dette stridsspørgsmål må det erindres, at de koefficienter, der anfægtes under sagen, faktisk hidrører fra tiden før Den hellenske Republiks tiltrædelse. Formålet med dem var at opnå et ensartet niveau for støtten i hele Fællesskabet i dets tidligere sammensætning, og de er i princippet forblevet uændret, efter at støttebeløbet blev opdelt efter tiltrædelsen.

33 I princippet kan koefficientsystemet ikke anfægtes, idet dets funktion — som angivet i præamblen til forordning nr. 1610/78 — er at tage hensyn til den indflydelse, det har på produktionsomkostningerne, at de emballager, der anvendes i handelen, er forskellige fra den standardemballage, forordningerne om fastsættelse af støttebeløbet har for øje. Det kan desuden ikke bestrides, at Kommissionen har ret til på dette område at benytte faste beløb, der er et resultat af erfaringer. Det må dog fastslås, at Kommissionen har begået en teknisk fejl ved også at anvende den ordning med ensartede koefficienter for alle producenterne, som gjaldt før Den hellenske Republiks tiltrædelse, i en støtteordning, som behandler de græske producenter og producenterne i de øvrige medlemsstater forskelligt.

34 Selv om det kan antages, at udgifterne til emballage ikke er mærkbart forskellige i Grækenland og i resten af Fællesskabet, fører anvendelsen af én og samme koefficient på de forskellige niveauer for støtten til en uberettiget nedsættelse af det støttebeløb, der udbetales til alle græske producenter, hvis produkt ikke svarer til den standardemballage, der er angivet i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1618/83. Skønt bestemmelserne i den anfægtede forordning ikke viser, at det har været hensigten at indføre en forskelsbehandling af Den hellenske Republik, står det alligevel fast, at anvendelsen af koefficienterne objektivt set har medført en forskelsbehandling i hvert fald af visse producenter i denne stat. Resultatet af anvendelsen af disse koefficienter i Grækenland er derfor i strid med EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet og tredje afsnit, som kræver, at alle producenter inden for Fællesskabet behandles ens, og kan endvidere skade formålet med forordning nr. 516/77, som er at sikre fællesskabsproduktionens konkurrencedygtighed på det prisniveau, der fastsættes af konkurrenterne i tredjelande.

35 Forordning nr. 1615/83 må derfor annulleres, for så vidt som koefficientsystemet fører til, at de græske producenter ikke får tilstrækkelig kompensation for de ekstra forarbejdningsomkostninger, der skyldes, at emballagen er forskellig fra den standardemballage, der er angivet i forordning forordning nr. 1618/83, hvilket har til følge, at der fastsættes utilstrækkelige støttebeløb for visse typer produkter.

36 Det påhviler Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 176 at fastsætte nye koefficienter for Grækenland eller en anden form for kompensation, der tager hensyn til, at støtteordningen er forskellig for Grækenland og de øvrige medlemsstater.

Sagens omkostninger

37 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger. I henhold til samme artikels stk. 3, første afsnit, kan Domstolen dog ophæve sagsomkostningerne, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Det fremgår af det foregående, at Den hellenske Republiks klagepunkter ikke kan tages til følge, for så vidt som de er rettet mod forordning nr. 1618/83, mens Den hellenske Republik har fået medhold, for så vidt angår søgsmålet mod forordning nr. 1615/83. Herefter bør sagsomkostningerne ophæves.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Kommissionens forordning nr. 1615/83 af 15. juni 1983 om ændring af forordning nr. 1602/82 om fastsættelse af de koefficienter, hvormed producentstøtten for tomatkoncentrater skal multipliceres, annulleres, for så vidt som de ved denne forordning fastsatte koefficienter bevirker en forskelsbehandling af Den hellenske Republik i forhold til de øvrige medlemsstater med hensyn til kompensation for ekstraomkostninger, der skyldes anvendelsen af mindre emballager end den standardemballage, der er angivet i artikel 1, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1618/83 af 15. juni 1983 om fastsættelse for produktionsåret 1983/84 af producentstøtten og den minimumspris, der skal betales til producenterne, for visse produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager.

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Pescatore Koopmans Everling Bahlmann Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. september 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident